

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Kæmpelivets Undergang i Nord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IX. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_169A-txt-shoot-idm373.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Historien beskuer jeg som eet sig udviklende Drama, der altsaa kun ved Skabergnisten i Menneskets Indre lader sig udfylde, og fremtræder da som den helligste Digtning, i hvilken Guder og Kloder henvandre med Kæmpeskridt, forkynnder Tidens Stræben og dens Maal. Et saadant Dramas Mulighed og Herlighed kunne vi beskue i Asalæren. Fæste vi derimod Øiet paa den Del af Tiden, som alt er svundet, da se vi den ligesom opløse sig i Tidsaldere, af hvilke hver enkelt, skønt den kun er et Optrin af det store Drama, dog selv danner et saadant, der, mere eller mindre fuldendt, lader sig tilsyne. Et af de herligste er uidentivl gamle Nordens; thi, mere sluttet i sig selv, er det en speiltro Afbildning af Asadramet, og vi kunne sige, at Nordens Træ, uden fremmede Kvistes Indpodning, opvokset af egen kraftige Rod, stander som Ygdrasills hellige Symbol. Længe kæmpe de tvende Kræfter, Aser og Jetxter, i deres jordiske Frænder, med hinanden og med sig selv, og at fremtrylle et Skin af denne lange betydningsfulde Kamp, saavelsom af dens Urbillede, er mit Livs Haab. Paa det Sidste kommer lig i Ragnaroke, en tredie Kraft fra Sønden; men uden at forbinde sig med nogen af de Stridende, træder den op mod begge; Bifrost Bro, som Guderne byggede mellem sig og Jorden, søndertrædes af en mægtig Fod, Valhal styrter, og endt er Asers Herredom. Dette, Omstyrtelsen af Asers Templer i Dannemark og Kristendommens seirende Indtog med det vaiende, blodige Korsbanner, er, hvad jeg her stræber at fremstille. Nærværende Optrin maa da beskues som Dele af Dramaets sidste Akt, skønt de igen maa, saavel tilsammen som enkelte, udgøre dramatiske Helheder. Hvo der altsaa ei fik Øie for et Kæmpelegeme, hvis Lemmer igen selv ere Legemer, uden derfor desmindre at være og vise sig som Dele, han forstaar mig ikke.